

MARTIJN SCHWILLENS

VERDWENEN PROFCLUBS

VERBONDEN DOOR DE ONDERGANG

Staantribune Media

STAANTRIBUNE

INHOUD

Voorwoord	7
SVV Schiedam	13
VC Vlissingen/VCV Zeeland	37
FC Wageningen	61
HFC Haarlem	85
RBC Roosendaal	125
AGOVV Apeldoorn	153
SC Veendam	179
Nawoord	204
Geraadpleegde bronnen	205

Eerste druk september 2019

Eindredactie: Joris van de Wier
Tekstcorrecties: Janna ter Meulen
Cover: Emilio Sansolini
Beeldmateriaal: Marco Magielse

ISBN 9789082375886

STAANTRIBUNE

Staantribune Media
www.staantribune.nl

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voorwoord

Verbonden door de ondergang

Als klein kind kon ik urenlang bladeren in de schriftjes die mijn oudere broer in zijn tienerjaren tijdens het voetbalseizoen maakte, vol krantenknipsels, foto's en ranglijsten van Fortuna Sittard. Een hobby waar hij eind jaren zeventig mee begon en die doorging tot 1985. Ik ontdekte de plakboeken pas later, ergens in een oude doos op zolder. Ik was zelf een jaar of tien en mijn belangstelling voor het betaald voetbal was groeiende. Fortuna Sittard was (en is) mijn club. Ik was in Cuijk de enige. PSV domineerde het schoolplein, maar in andere klassen kon je alleen vriendjes zijn als je ook voor Ajax was. Of NEC. Met name de oude ranglijsten trokken mijn interesse. Clubs als FC Amsterdam, FC Vlaardingen'74, SVV, SC Amersfoort en FC Wageningen maakten deel uit van een voetballandschap dat ik alleen maar kende uit de redactionele kolommen van de krant. Het was me opgevallen dat in het schriftje van het seizoen 1982-1983 ineens de naam SC Amersfoort was verdwenen op de rangschikking. "Die zijn failliet gegaan", legde mijn vader uit. "Het geld was op."

De interesse voor verdwenen profclubs moet in die tijd zijn ontstaan. Nog steeds baal ik dat ik mijn broer nooit heb overgehaald om eens een wedstrijd te bezoeken van FC Wageningen, nota bene op een dik half uur rijden van mijn huis. Volgens de overlevering was het altijd volle bak op de Wageningse Berg (ik weet beter). Of SVV, een stuk verder rijden. Maar met misschien wel het mooiste clubtenu in de geschiedenis van het betaald voetbal. Eenmaal ben ik op een leeg Harga geweest. Het was guur weer. De oude hoofdtribune had zijn langste tijd gehad en het onkruid stond bijna een meter hoog op de betonnen trappen rondom het veld. Toch was het niet moeilijk voor te stellen hoe supporters op de onoverdekte staantribunes in Schiedam stonden te juichen voor Peter van Velzen en Jos Luhukay.

De interesse voor de wat zwartere bladzijden uit de geschiedenis van het betaald voetbal in Nederland is sinds mijn kinderjaren alleen maar toegenomen. Zoveel zelfs dat ik in 2004, tijdens mijn opleiding journalistiek, een afstudeerscriptie over verdwenen

profclubs in Nederland heb geschreven, die later in boekvorm is verschenen onder de naam *Verdwenen maar niet vergeten*. Sindsdien ben ik een echte voetbalromanticus. Nog voor het een echte hobby werd, deed ik al aan groundhoppen. Reed ik even om als mijn werkroute me langs een stadion zou voeren waar ik nog niet was geweest. Nog steeds als ik voor mijn werk naar een stad ergens in Europa moet, kijk ik standaard of er tijdens de (beurs)dagen ook ergens een voetbalwedstrijd wordt gespeeld. Het liefst niet door de lokale eredivisieclub, maar door een (semi) profclub die in een wat verouderd stadion in een oude buurt moeite moet doen om het hoofd boven water te houden. Waar vrijwilligers je welkom heten en de aanhang vaak gering maar zeer fanatiek is. Zoals Wuppertal, Red Star Paris of Eendracht Aalst. Nog steeds ga ik liever naar De Adelaarshorst dan naar het Philips Stadion, om maar een voorbeeld te noemen. Clubs waar je je gemakkelijker kunt vereenzelvigen met de mensen om je heen op de tribune. Mensen die beseffen dat het betaald voetbal verder gaat dan Ajax, Manchester City en Borussia Dortmund. En ook weten dat een jaartje Eredivisie een Champions League-deelname op zich is. Laat staan wanneer je supporter bent van een vereniging die een doorstart heeft moeten maken na een faillissement. In Roosendaal, Apeldoorn en Veendam durven ze voorzichtig te spreken over een terugkeer richting de top van het amateurvoetbal. Zover is het in beide plaatsen echter nog (lang) niet. Laat staan dat ze ooit terugkeren in de eerste divisie.

Indruk gemaakt

Als supporter van Fortuna Sittard heb ik zelf meerdere keren moeten vrezen voor een bankroet van mijn eigen favoriete club. Eén keer was de licentie al ingetrokken door de KNVB (in 2009), een andere keer was het faillissement (in 2016) al aangekondigd. Een rechterlijke uitspraak en een overname voorkwamen dat ik ook daadwerkelijk heb moeten nadenken over een alternatieve invulling van mijn vrijdagavonden, zoals de supporters van Haarlem, Veendam, RBC en AGOVV dat wel hebben gemoeten. Clubs die wellicht door het grote publiek minder worden gemist, maar die in meer of mindere mate op mij en vele anderen indruk

hebben gemaakt. HFC Haarlem won weliswaar niet veel, maar in ieder geval dan toch altijd de thuiswedstrijd tegen Fortuna. Zeker het Haarlem-stadion had alles wat een voetbalpurist zoekt. Je kon je er nog in de jaren tachtig wanen, met de oude staantribunes achter de goals, de provisorisch rood-blauw geverfde borden langs de kant en de steile hoofdtribune die slechts driekwart van de lange zijde bedroeg. De aftakeling was al jaren voor het faillissement ingezet. De vier lichtmasten als bakermat in een typische jaren zestig woonwijk. Parkeren in de schaduw van een tankstation, wandelend onder de bomen op de Sportweg tot aan de stadionpoort die zelfs op Ruud Gullit jaren later nog steeds een magische werking zou hebben. En het chagrijn van de mensen. Nergens heb ik de mensen zoveel horen vloeken als in het Haarlem-stadion. Zelfs bij een 5-1 voorsprong voor hun ploeg werden de eigen spelers uitgemaakt voor rotte vis. Nee, een pretje was het ongetwijfeld niet, om te voetballen voor Haarlem. Maar persoonlijk zou ik het prachtig vinden als ik op een vrijdagavond weer eens de rit naar Haarlem maken kon.

Voor dit boek ben ik nogmaals gedoken in de geschiedenis van de zeven ‘moderne’ voetbalclubs die uit het betaald voetbal zijn verdwenen door opheffing of faillissement: SVV (1991), FC Wageningen en VC Vlissingen/VCV Zeeland (1992), HFC Haarlem (2010), RBC Roosendaal (2011), AGOVV en Veendam (2013). Samen met clubmensen, supporters en oud-spelers en -trainers heb ik getracht een portret te schetsen van deze clubs. Hun betekenis voor de streek, de successen, hun onvermijdelijke ondergang, de oorzaken en het gat dat zij hebben achtergelaten in de regio. En altijd de vraag: wat als...? Een boekwerk als een soort van over te dragen nalatenschap aan (toekomstige) voetbalsupporters die geen weet hebben van deze clubs, maar die thuis op zolder een oude *Voetbal International* van hun vader tegenkomen en zich afvragen wie SC Veendam en HFC Haarlem zijn. Die tijdens het WK voetbal een voetbalverslaggever enthousiast horen praten over Dries Mertens ‘die bij dat kleine clubje in Apeldoorn doorbrak’ of die bij het oversteken van de Rijnbrug op de snelweg A50 vier lichtmasten boven de bossen boven

de rivier zien uitsteken en willen weten van wie dat stadion is. Natuurlijk is dit boek ook bedoeld voor voetballiefhebbers die dit maar al te goed weten, omdat ze er ooit kind aan huis waren. Zoals mijn collega Gerdo van de Peppel, die in zijn puberjaren elke twee weken vanuit Renkum de fiets pakte en De Wageningse Berg beklom. Of neem burgemeester Michiel van Veen van de gemeente Gemert-Bakel, voor wie De Langeleegte in een ver verleden symbool stond voor een zorgeloze jeugd.

Geen plek voor romantiek

De rondgang langs de zeven voormalige profclubs was voor mij persoonlijk een feest van herkenning. Nog één keer de ellenglange rit over de A28 en N33, parkeren tegenover de Apenheul of een frietje bij de wat viezige snackbar aan de Jan Gijzenkade. De talrijke bezoeken hebben geleid tot zeven portretten, opgetekend bij mensen voor wie het weekend decennialang niet compleet was zonder een bezoek aan hun cluppie of die er ooit hebben gespeeld. Telkens stelde ik ze dezelfde vraag: ‘Had deze club nog steeds betaald voetbal kunnen spelen?’ Zeven clubs, elk met hun eigen waarheid, met elkaar verbonden door een ondergang. Maar zonder rode draad. Het faillissement van Haarlem en SC Veendam was onvermijdelijk, net als de opheffing van SVV. De teloorgang van AGOVV en RBC Roosendaal was mogelijk te voorkomen geweest. Net als het faillissement van FC Wageningen. VC Vlissingen/VCV Zeeland had nooit aan het profavontuur moeten beginnen, maar juist in deze verre uithoek in Zeeland waren alle ingrediënten aanwezig om een profclub te laten floreren. Het moment waarop het tij gekeerd had kunnen worden, werd overal pas duidelijk toen het te laat was.

In het hedendaagse voetbal is steeds minder plek voor voetbalromantici. Voor mensen voor wie de dertien-in-een-dozijn nieuwbouwstadions op een kil industrieterrein en het betalen met een plastic pasje zeker niet de redenen zijn om een seizoenkaart te nemen. Profvoetbal is allang niet meer romantisch, maar verworden tot een industriële tak waarbij de grotere clubs alleen maar groter willen worden en geen zicht (willen) hebben op

de kleintjes. “Waar voetbal begint, stopt het verstand”, zei Jans Norder. De rijke zakenman redde Veendam in 2010 hoogstpersoonlijk van de ondergang die drie jaar later alsnog zou volgen. Vroeger komt nooit meer terug. Maar de verhalen zijn er nog. Net zoals de pijn soms nog diep zit. Alsof je in Roosendaal kunt komen aanzetten met de vraag: ‘waarom ga je dan niet lekker naar NAC?’ De verhalen roepen hopelijk herinneringen op bij de voetbalfans van de genoemde clubs of bij hen die er ooit zijn geweest en er het liefst nog minimaal één keer per seizoen naartoe zouden willen met hun eigen cluppie. Ik in ieder geval wel.

Martijn Schwillens

SVV Schiedam

8 april 1990. SVV speelt met 1-1 gelijk bij en tegen Excelsior en hengelt daarmee het kampioenschap in de eerste divisie binnen. Clubeigenaar John van Dijk leunt tegen een muurtje in de catacomben van stadion Woudestein. “SVV heeft mijn leven meer inhoud gegeven. Ik zou niet meer zonder deze club kunnen”, zegt Van Dijk tegen het aanwezige journaille. Als *NRC Handelsblad* een dag later de quote van de puissant rijke clubvoorzitter afdruckt in de krant, maakt journalist Hans Klippus in zijn artikel de vergelijking met FC Amsterdam en DS’79, twee clubs die na het vertrek van een weldoener failliet zijn gegaan of zijn afgezakt naar de anonimiteit. “Als ik ooit vertrek zal ik proberen een andere hoofdsponsor te vinden”, reageert Van Dijk. De woorden van Klippus hebben een profetische waarde, want dik veertien maanden later doet Van Dijk ‘zijn’ SVV van de hand. “Iedereen dacht dat we overgenomen zouden worden door Feyenoord. Dat werd Dordrecht’90. Ik ken nagenoeg niemand van de vaste schare SVV-supporters die na die fusie ooit voetbal is gaan kijken in Dordrecht. Ik dus ook niet”, aldus Bob Vellinga.

De Schiedammer van geboorte is nog steeds bijna wekelijks te vinden op de tribunes van sportpark Harga. Sportpark, want de iconische tribunes van het oude stadionnetje langs de snelweg A20 in Schiedam zijn in 2017 gesloopt. Eén van de vier lichtmasten torent nog boven de bosjes uit, maar de lampen ontbreken. “Er zijn er drie weggehaald en van eentje is een telefoonmast gemaakt. De sloop van Harga was echt een dieptepunt”, vindt Vellinga. “Het deed me pijn. Die lichtmasten en de oude tribunes waren een fysieke herinnering aan onze profperiode. Thuis heb ik nog een vlag die ik elke week meenam naar de uitwedstrijden. Ik dacht uit 1987. SVV is bijna letterlijk vergeten. Hooguit mensen van vroeger praten nog wel eens over de tijd dat SVV een profclub was. Ik ben denk ik de laatste die er nog waarde aan hecht. Of in ieder geval de jongste.”

Landskampioen

Als het betaald voetbal in 1954 zijn intrede doet in Nederland, is de Rijnmond rijk bedeed met profclubs. Rotterdam heeft er zelfs vier (Feyenoord, Sparta, Excelsior en Xerxes), maar ook Dordrecht (DFC, Emma en EBOH), Vlaardingen (Fortuna), Delft (DHC) en Schiedam worden vertegenwoordigd in het betaald voetbal. Schiedam zelfs met twee clubs: Hermes-DVS en SVV. De Havendijk in Schiedam is op dat moment een begrip. Niet alleen in de regio, maar ook ver daarbuiten. Het is de plek waar de havenarbeiders op zondag na de kerkgang genieten van het voetbal. Een bekende afbeelding uit die tijd is een sfeerbeeld van de wedstrijd SVV-VUC uit 1947. Mannen met hoeden en lange jassen staan hutjemutje op de steile tribunes. Achter de lange zijde is een containerschip in aanbouw te zien dat de volledige lengte van het veld beslaat. De onderkant van het schip wordt aan het zicht onttrokken door de duizenden voetballiefhebbers op de onoverdekte staantribune die zich zo'n beetje op de kade moet begeven. De zwart-witfoto zegt veel over de historische band die SVV heeft met de scheepsbouw, die kort na de Tweede Wereldoorlog een vlucht neemt in de Schiedamse havens en de volkswijk Gorzen, waar de vereniging het levenslicht ziet. SVV is een echte arbeidersclub, in tegenstelling tot Hermes-DSV dat een meer elitair karakter heeft. De Havendijk is ook het veld waar SVV – in 1904 opgericht door Jan Post, Nico in 't Hol, Jan Vlug en Toon en Adriaan Hoorman – zijn grootste successen beleeft. Na jarenlang te hebben geacteerd in de tweede klasse (tweede niveau) promoveert SVV in 1948 naar de eerste klasse en maakt op het hoogste niveau direct indruk.

Op 4 juni 1949 drommen maar liefst 69.300 toeschouwers samen in De Kuip in Rotterdam. Het aantal toeschouwers die dag is zeventig jaar later nog steeds een record dat waarschijnlijk niet meer uit de boeken verdwijnt. Niet Feyenoord, maar SVV is de ploeg waarvoor het voetbalpubliek massaal uitloopt. En een beetje voor tegenstander Heerenveen, met Abe Lenstra in de gelederen. SVV heeft echter haar eigen 'Abe': Rinus Gosens. Aan de hand van de gemakkelijk scorende linksbinnen winnen de

Schiedammers met 3-1 van Heerenveen en wordt het landskampioen. Zeventig jaar na dato weet elke Schiedammer op leeftijd het jaartal nog wel te noemen dat SVV de landstitel grijpt. De wedstrijd is de climax van de zogeheten kampioenscompetitie waaraan alle zes de kampioenen van de eerste klasse deelnemen. SVV treft hierin BVV, VSV, NOAD, AGOVV en Heerenveen. Met nog één wedstrijd te gaan, leidt SVV de dans. Een gelijkspel tegen Heerenveen is genoeg, terwijl de Friezen zich bij winst landskampioen mogen noemen. SVV gaat niet ten onder aan de druk en beleeft een absoluut hoogtepunt in de clubgeschiedenis. Elke speler wordt beloond met een nieuwe fiets. Drie weken later wint SVV ook van KNVB-bekerwinnaar Quick 1888 uit Nijmegen en pakt daarmee de Supercup. De SVV-spelers Jan van Schijndel, Frans Steenberg en Jan Schrupf schoppen het tot het Nederlands Elftal, al ontpopt alleen Van Schijndel zich tot een vaste waarde in Oranje. "Met name oudere Schiedammers zijn enorm trots op die prestatie. Zeker in de jaren tachtig en negentig liepen er bij SVV en in de stad nog veel mensen rond die de kampioenswedstrijd in De Kuip hadden meegemaakt. Bij de meeste veertigplussers spreken de prestaties in de laatste profjaren echter meer tot de verbeelding", weet Vellinga.

Rinus Gosens

Een opmaat voor een glorieuze periode in het betaald voetbal is 'de Dubbel' van 1949 niet. SVV blijft in het amateurvoetbal wel een stabiele factor in de eerste klasse. Zodoende stroomt de ploeg ook op het hoogste niveau in bij de invoering van het betaald voetbal. Met een winstpremie van twintig gulden per overwinning en nog een tientje voor elke training zijn de verdiensten voor die tijd niet eens onaardig. Bij de invoering van de eredivisie, in 1956, mist SVV ondanks de aanwezigheid van Oranje-international Peet Geel toch ruimschoots de boot en ook in de eerste divisie spelen de Schiedammers lange tijd geen enkele rol van betekenis. In 1962 degradeert SVV zelfs naar de tweede divisie als beide eerste divisies worden samengevoegd. De zevende plek betekent dat SVV een beslissingswedstrijd moet spelen tegen SHS. De Scheveningers winnen die wedstrijd met 2-0, waarop

SVV degradeert naar het derde profniveau. Enig voordeel voor SVV is een terugkeer van de stadsderby met Hermes-DVS, waarmee vanaf 1964 zes jaar lang een stadion op sportcomplex Harga gedeeld wordt. Het merendeel van de derby's die in de jaren erop volgen, wordt gewonnen door SVV. De laatste profontmoeting tussen beide teams vindt plaats op 25 februari 1968. In de groepsfase van de KNVB-beker is SVV met 4-0 te sterk.

Een sportieve glorieperiode breekt aan met de aanstelling van Rinus Gosens. De man die in 1949 namens SVV trefzeker is in de kampioenswedstrijd in De Kuip, maakt ook naam voor zichzelf als trainer. Met buurman Fortuna Vlaardingen wordt hij in 1962 al eens kampioen in de eerste divisie. Gosens is een echte romanticus. Meermaals slaat hij als oefenmeester een lucratieve aanbieding van een buitenlandse club af. "Ook een arm mens kan gelukkig zijn", laat hij diverse malen optekenen. De middelen die Gosens tot zijn beschikking heeft in Schiedam laten zich ook het beste omschrijven als 'armpieterig'. Gosens heeft echter zijn eigen aanpak, waarmee hij spelers voor zich wint. "Voetbal is een samenspel van mensen, met alle beperkingen en emoties van dien. De spelers moeten het doen. Hoe zit een speler in elkaar? Daar kijk ik naar. Alleen op die manier kun je het beste bij spelers naar bovenhalen. Wat wil een speler en wat kan hij het beste?" Met aanvallend voetbal wint Gosens de supporters voor zich. Zodra de Schiedammer zijn stempel weet te drukken op het spel van SVV gaat het snel beter. In het seizoen 1965-1966 is SVV in de tweede divisie B bezig aan een prima seizoen. Zo wint het de meeste wedstrijden en scoort het ook het meest, mede dankzij een historische 7-0 overwinning op buurman Fortuna Vlaardingen. SVV moet de titel aan BVV Den Bosch laten, maar de tweede plaats is voldoende voor promotie, omdat de beide tweede divisies worden samengevoegd tot één klasse en de eerste divisie wordt uitgebreid naar twintig clubs. Hierdoor promoveren de hoogst geëindigde vier clubs van beide tweede divisies. In de eerste divisie knokt SVV aanvankelijk tegen degradatie, maar met spelers als Leen Warnaar en Wout van Meeteren (door Gosens 'de luchtmacht' genoemd) in de gelederen wordt SVV

in 1969 kampioen en wordt voor de eerste keer in de clubhistorie promotie naar de eredivisie afgedwongen. SVV-spits Aad Koudijzer wordt dat jaar topscorer met 32 doelpunten. De basis voor de promotie wordt gelegd op Harga, waar slechts één keer wordt verloren en 47 keer wordt gescoord. Een jaar later verlaat SVV het complex van Hermes-DVS en betreft het zijn eigen stadion op sportpark Harga.

Het avontuur in de eredivisie duurt slechts één seizoen. Ondanks een verrassende overwinning op PSV eindigt SVV als achttiende en degradeert het kansloos. Buitenshuis wordt slechts vijf keer gescoord en de uitwedstrijd tegen Ajax gaat zelfs met 8-0 verloren. Gosens vertrekt na dit seizoen naar Heracles en keert in 1972 nog voor één seizoen terug op de bank in Schiedam. De negende plaats die hij dat seizoen behaalt, zal tot aan de overname door John van Dijk bijna twintig jaar later de beste eindklassering blijken. "Ik ben zes jaar bij SVV gebleven, kampioen geworden en gepromoveerd. Mooie jaren. We hadden een echte vriendenploeg met Leen Warnaar, een prachtige voetballer, Maarten van Beek, Eddie van der Roer, Ton van Leeuwen en Dick van der Korput. Na twee jaar bij Heracles belde Maarten Eising me op of ik terug wilde komen bij SVV. Na een jaar volgde Bob Maaskant mij op voor de helft van mijn salaris. Dat vergeet ik nooit", vertelt Gosens rondom zijn afscheid als voetbalcoach in het *Rotterdams Dagblad*. De in 2008 overleden oefenmeester gaat van SVV naar FC Eindhoven, waarmee hij (in 1975) nog promotie naar de eredivisie afdwingt. Zijn laatste club als trainer is FC Den Bosch. Later gaat Gosens deel uitmaken van de scoutingstaf van PSV, maar zijn naam blijft voor altijd verbonden aan SVV, dat in 1976 zelfs als laatste eindigt in de eerste divisie. Het gemiddeld aantal toeschouwers is hierdoor gedaald naar 1.182. Bij buurman FC Vlaardingen (voortgekomen uit Fortuna Vlaardingen) is de situatie niet veel beter, met 1.019 toeschouwers die elke twee weken naar het Fortuna-veld komen. De KNVB pleit voor een fusie en sluit ook degradatie op sportieve gronden niet uit, temeer omdat Limburgia (in 1971 weggesaneerd uit het betaald voetbal) graag wil terugkomen. "De KNVB heeft artikel 50 genegeerd. Een

promotie- of degradatieregeling moet officieel voor aanvang van de competitie bekend zijn. Desnoods gaan wij naar de burger-rechter”, aldus voorzitter Maarten Eising. De KNVB kiest eieren voor zijn geld, maar dat beide clubs uiteindelijk in de financiële problemen komen, verbaast niemand. Tot een fusie zal het niet komen. FC Vlaardingen gaat in 1981 failliet. SVV houdt met veel moeite het hoofd nog net boven water.

Nostalgie

SVV komt tegenwoordig uit in de tweede klasse van de zondag-amateurs. “Ik denk dat er maar weinig voetbalsupporters zijn die kunnen zeggen dat ze hun clubje zowel in de eredivisie als in de vijfde klasse van de amateurs hebben zien spelen. Ik heb SVV bij meer dan tweehonderd verschillende clubs aan het werk gezien. Bizar eigenlijk”, lacht Vellinga. “Noem me gerust een voetbal-nostalgist. Het liefst was ik in de jaren tachtig blijven hangen. De sfeer van vroeger vind ik meer in het amateurvoetbal dan bij de profs. Zodoende ga ik vooral naar uitwedstrijden van SVV. Groundhopper deed ik al toen het woord nog niet eens bestond. Alleen in het buitenland voel ik soms nog de sfeer van vroeger. SVV is mijn cluppie, maar ik kom uit nostalgisch oogpunt ook graag bij Racing Mechelen in België.”

Vellinga wordt supporter van SVV op het moment dat het betaald voetbal in Schiedam op zijn laatste benen loopt. “Mijn eerste wedstrijd was SVV-Heracles in 1983. Een midweekse speelronde. Er was misschien vijfhonderd man publiek, maar de beleving beviel me goed. Daarna ben ik de club fanatieker gaan volgen. In 1987 had ik mijn eerste seizoenkaart voor slechts 25 gulden en ik ging naar de meeste uitwedstrijden”, vertelt hij. “Ik kan me herinneren dat ik bij Wageningen- en MVV-uit de enige uitsupporter was. Meestal ging een vast groepje naar de uitwedstrijden. Het laatste seizoen in de eerste divisie en dat jaar in de eredivisie werden dat er een paar honderd. Zeker bij derby's. SVV moest het puur van mensen uit Schiedam hebben. Vlaardingers gingen al niet naar hun eigen profclub kijken, laat staan in Schiedam, waar er ook nog de rivaliteit met Hermes DSV was. Mensen die daar

naartoe gingen, zag je niet zo snel op Harga, hoor. Daarvoor was de rivaliteit historisch gezien te groot. En Rotterdammers zijn ook nooit naar SVV gegaan. Waarom zouden ze ook met drie clubs in hun eigen stad? Overigens, als er geen uitsupporters waren, kon je op Harga gewoon van tribune wisselen. Dan ging je in de tweede helft achter de andere goal staan. Harga was echt een heerlijk stadion. Ik had graag gezien dat SVV zich zou hebben doorontwikkeld als bijvoorbeeld Racing Mechelen. Ik ben er trots op om een Schiedammer te zijn. Als anderen thuis een potje in de Champions League gaan kijken, spring ik op mijn fiets om ergens een wedstrijd voor de Rijnmond Cup te bekijken”, verzekert Vellinga me. Hij mist Harga, maar snapt dat het stadionnetje gesloopt moest worden. “Voor die tweehonderd man langs de kant hoef je geen tribunes te hebben. Daarnaast was de oude hoofdtribune in verval. Op de onoverdekte staantribunes stond op sommige plekken het onkruid een meter hoog.”

Dreigend faillissement

Vellinga herinnert zich hoe SVV in 1988 worstelt om het hoofd boven water te houden. De toeschouwersaantallen zijn laag. De thuiswedstrijden op Harga trekken incidenteel meer dan duizend toeschouwers, maar duels voor vijfhonderd man publiek zijn geen zeldzaamheid. “Excelsior en Telstar hadden er niet veel meer, hoor”, zegt Vellinga. Sportief speelt SVV op dat moment al jaren geen rol van betekenis meer in de eerste divisie. Sponsors lopen evenmin warm voor de lokale profclub. Een naderend faillissement eind jaren tachtig komt zodoende niet uit de lucht vallen. De club heeft een schuld van 450.000 gulden en een liquiditeitstekort van 75.000 gulden. De gemeente wil niets weten van profvoetbal en houdt zich afzijdig van elke reddingspoging. De industrie in de havenstad is door de jaren heen flink geslonken en de bedrijven die er zijn, voelen er niets voor om de portemonnee te trekken. Supporters zamelen weliswaar wat geld in, maar dat ‘tientjeswerk’ is niet voldoende. Henk Salari, die als speler zijn gehele loopbaan SVV trouw blijft, stapt hierop met ploeggenoot Hans Loovens en de toenmalige trainer Jan van der Velden op John van Dijk af. Van Dijk handelt in Mercedes-

auto's en heeft samen met zijn dochter een grote showroom langs de snelweg A20. Het drietal denkt aan Van Dijk, omdat deze ondernemer vermogend is (jaaromzet op dat moment naar eigen zeggen honderd miljoen gulden) en affiniteit heeft met voetbal. Een alternatief reddingsplan is er ook niet. Bij een 'nee' lijkt het einde van de Schiedamse Voetbal Vereniging een zekerheid. "SVV was eigenlijk een profclub met de karaktertrekken van een amateurclub. Je kende bijna iedereen op de club, zowel bestuurders als supporters, en je maakte met iedereen een praatje. Het ging mij meer om de club zelf dan om het eerste elftal. Ik zie nu nog mensen op de club lopen, met een wandelstok, die ten tijde van het aanstaande faillissement stonden te huilen. Voor die mensen doe je het", vertelt Salari tegenover het magazine *Staantribune* in 2017. "We waren al bij andere ondernemers geweest. Sommigen betaalden wat, sommigen niets. Ze adviseerden ons aan te kloppen bij Van Dijk. We stapten zijn showroom in de Spaanse Polder (industrieterrein langs de A20, op de grens tussen Rotterdam en Schiedam) binnen en moesten even wachten. We werden door zijn secretaresse naar een kamer geleid. Bij het openen van een van de kantoordeuren door deze dame zag ik tot mijn grote verbazing een tafel die tot het plafond met Nederlandse bankbiljetten was bedekt. Johns secretaresse trok in een reactie snel de deur weer dicht en verzocht ons in een andere kamer plaats te nemen. Al met al ging John van Dijk in op ons verhaal en kon het faillissement ternauwernood afgewend worden", aldus Salari, die de redding "een miraculeuze Houdini-act" noemt. "Van Dijk had niets met SVV. Hij was Feyenoorder in hart en nieren, maar omdat er tussen die club en hem iets was voorgevallen en hij zich in zijn eer aangetast voelde, stak hij rancuneus zijn geld in SVV. Zo ijdel en trots was John dan ook wel weer. Overigens ging het mij niet eens om het behoud van profvoetbal, maar door het faillissement dreigden ook de jeugd- en amateurtak van de club te verdwijnen. Dat kon ik niet over mijn hart verkrijgen. Toen Van Dijk erin was gestapt, wilden ineens ook andere ondernemers uit Schiedam en Rotterdam investeren in SVV. Daar heb ik een beetje een vieze smaak in de mond aan overgehouden. Ik heb ze in een interview ooit eens

'strontvliegen' genoemd. Werden ze boos op mij, maar dat deed me niets. Toen SVV gered was, wilden ze er opeens bij horen. Daar kon ik niet goed tegen."

Serieuus werk

Van Dijk neemt de overname van SVV serieus. Hij gebruikt het seizoen 1988-1989 - waarin SVV met een achtste plek de beste eindklassering sinds 1973 noteert - om de basis te leggen voor een mooie sportieve toekomst. Hij begint daarom met het kader. Oud-international Wim Jansen (ex-Ajax en -Feyenoord) wordt technisch directeur, Dick Advocaat wordt aangesteld als trainer. Hoofdcoach Jan van der Velden wordt aan de kant gezet, maar mag aanblijven als assistent-trainer. Met spelers als Maarten Atmodikoro, Hans Loovens, Dean Gorré, Jos Luhukay, Virgil Breetveld, de broers Jeremy en Jimmy Simons en Peter van Velzen staat er in het seizoen 1989-1990 geen maat op SVV, dat onder leiding van Advocaat met overmacht het kampioenschap in de eerste divisie pakt. Op het eigen Harga gaat slechts één wedstrijd verloren en Van Velzen kroont zich met 24 doelpunten tot topscorer van de eerste divisie. "Het contrast tussen mijn eerste periode en tweede periode bij SVV was enorm groot", zegt de oud-spits, die in 1985 ook met SVV topscorer van de eerste divisie wordt (28 goals) en dat huzarenstukje namens RKC nog eens herhaalt in 1986, eveneens met 28 doelpunten. "Toen ik in 1984 bij SVV ging voetballen, was het eigenlijk een uit de kluiten gewassen amateurclub. Iedereen werkte overdag en op het einde van de dag traiden we. Harga had een omgeving die in aanvang een stadionnetje had kunnen worden, maar het gaat te ver om het echt een stadion te noemen." Van Velzen maakt in 1983 de overstap naar SVV van de amateurclub OVIDEO uit zijn woonplaats Pijnacker. "Ik kreeg een veredelde onkostenvergoeding, dus ik heb toen met het bestuur een gelimiteerde transfersom afgesproken. 'Als het wat wordt, wil ik weg kunnen en wordt het niks, dan ga ik weer lekker bij de amateurs voetballen', heb ik toen letterlijk gezegd. We eindigden bijna onderaan dat seizoen, maar ik schoot ze er aan alle kanten in. Harry van Kapel, Jampie Kuneman, Rob Koevermans, Hans Loovens en René van Delft

ONLY
FOOTBALL

19

WORD LID

EN MAAK DÉ TRANSFER VAN HET SEIZOEN!

6 MAGAZINES + WELKOMSTGESCHENK
+ GRATIS TOEGANG TOT STAANTRIBUNE-EVENEMENTEN
VANAF €44,95

WWW.STAANTRIBUNE.NL/WORDLID

